

Arrest

nr. 254 232 van 10 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.- S. ROGGHE
Citadellestraat 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. ROGGHE, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart geboren te zijn in Bogota, Colombia en de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U huwde op 5 februari 2019 met (...) (X). Jullie hebben samen een dochter, geboren op 5 augustus 2013 te Bogota. Uw echtgenote heeft ook nog een dochter uit een vorige relatie.

U studeerde aan de militaire school, waar u in 2012 afstudeerde als ingenieur in de telecommunicatie. Vervolgens studeerde u nog één jaar aan de universiteit Minito de Dios waar u een certificaat behaalde van specialist in projectbeheer.

U werkte sinds 2012 tot 2018 in de telecommunicatiesector. Zo werkte u in de periode 2012 tot 2014 als uitzendkracht van Activos voor de staatsonderneming ETB in de functie van ingenieur. Vervolgens werkte u bij Colvatel als ingenieur. Daarna trad u in dienst bij Panasonic als ingenieur voorverkoop en later als verkoop supervisor. U werkte bij Panasonic tot september 2018.

Sinds 2015 was u lid van de politieke partij Polo Democratico. Sinds 2018 legde u zich toe op het werk binnen de partij, u wou zich kandidaat stellen voor de gemeenteraadsverkiezingen van 2019. Op 1 februari 2018 verklaard u te zijn benoemd als sociaal leider. Vanaf april 2018 tot oktober 2018 hield u zich bezig met een project rond een veiligheidscordon in de Kennedy lokaliteit binnen Bogota. Om de veiligheid te verhogen werden er in die buurt camera's geïnstalleerd, die beheerd worden door het politiecommissariaat 033. U stond in voor de installatie en het onderhoud van de camera's. Door de beelden van de camera te bekijken kwam u te weten dat de politie samenwerkte met criminele bendes. U ging hiervan aangifte doen. Op 27 november 2018 ontving u sms'en waarin u en uw familie bedreigd werden. Hierdoor beslisten jullie dat het nodig was om uit Colombia te vertrekken. Op 28 november 2018 wou u aangifte doen bij de politie, commissariaat 033. Op 29 november 2018 ging u naar het parket, die uw aangifte pas na aandringen wilde noteren.

Op 30 november 2018 vertrok u op vakantie naar de Dominicaanse Republiek samen met uw echtgenote. Jullie keerden terug op 6 december 2018. Bij terugkomst vertelde jullie buur dat er in jullie afwezigheid mensen naar jullie zijn komen vragen en dat er pamfletten werden uitgedeeld waarin uw naam werd vermeld, net als het feit dat u een doelwit was van de groepering Aguilas Negra. Hierop vertrokken jullie op 7 december 2018 naar uw zus die in Mosquera woonde. U keerde twee maal terug naar Bogota, eenmaal om uw wagen te verkopen en eenmaal om in het huwelijk te treden. Dit laatste was op 5 februari 2019. Op 10 februari 2019 vertrokken jullie uit Colombia.

Op 11 februari 2019 kwamen jullie België binnen, waar jullie op 15 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden. U stelt bij terugkeer naar Colombia te vrezen voor jullie leven omdat de bende Aguilas Negra jullie wilt vermoorden.

Ter staving van uw verzoek legde u voor u en uw echtgenote volgende identiteitsdocumenten neer: een paspoort, identiteitsdocument en extract uit het geboorteregister. Van uw dochter legde u een extract uit het geboorteregister neer. Verder legde u volgende documenten neer: uw huwelijksakte, twee certificaten m.b.t. uw studies, drie certificaten m.b.t. uw tewerkstelling, een certificaat dat u sociaal leider was, een bevestiging van uw lidmaatschap bij de PDA, drie foto's, twee nieuwsartikelen, een print screen van een kaartje met het aantal diefstallen, een kaart van Colombia met het aantal moorden op sociale leiders, een pamflet opgesteld door Aguilas Negra, jullie boardingpassen, een hotelreservatie in Brussel, een bewijs van een registratie van een klacht, een bevestiging van een consultatie van een dossier, dreigberichten gekregen op telefoon, en een certificaat van tewerkstelling van uw echtgenote.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

In de eerste plaats stelt het CGVS vast dat, hoewel u zich positioneert als een sociaal leider, dit niet tot uiting komt in de verklaringen van u en uw echtgenote. Hoewel er geen strikte definitie is van de term sociaal leider, wordt er met deze term verwezen naar voorvechters van mensenrechten en personen die zich op structurele wijze inzetten als verdediger van de belangen van zijn of haar gemeenschap. U zelf verwoordt het als volgt: "een sociaal leider kijkt naar wat een gemeenschap nodig heeft, wat gebreken zijn, hoe deze te laten afnemen en wat er nodig is om gemeenschap te laten groeien. Een sociaal leider is de woordvoerder van een gemeenschap" ((...), 9). Wanneer u het heeft over uw werk als sociaal leider en de problemen die het voor u teweeg bracht verwijst u echter enkel en alleen naar het project waarbij u verantwoordelijk was voor het plaatsen en de onderhoud van veiligheidscamera's binnen de lokaliteit Kennedy. Verder dan de installatie en het onderhoud van deze camera's gingen uw taken niet. Zo stelt u over uw takenpakket dat u alles configureerde en realiseerde tot de kleinste kabel en dat u enkel de installatie heeft gedaan en dat de rest voor de politie is ((...), 17- 18). Andere projecten in en voor de gemeenschap waarvan u stelt sociaal leider geweest te zijn haalt u niet aan. Wanneer uw echtgenote wordt gevraagd welke taken u op zich nam als sociaal leider verklaart ze dat u zich enkel bezig hield met het technologische gedeelte van het plaatsen van camera's ((...), 5-6). Het plaatsen van veiligheidscamera's kan bezwaarlijk worden gezien als een vorm van sociaal leiderschap. En hoewel u stelt sociaal leider geweest te zijn binnen uw gemeenschap strookt uw gedrag na de vermeende bedreigingen aan uw adres niet met wat verwacht kan worden van een sociaal leider. Zo heeft u na de bedreigingen niets naar uw gemeenschap gecommuniceerd en bent u gewoon ondergedoken. U verklaart dat u voor uw eigen leven koos en niemand ging benaderen of opbellen ((...), 19). Deze houding is niet wat van een sociaal leider kan verwacht worden, zorg en betrokkenheid t.a.v. de gemeenschap die hij vertegenwoordigt is immers de kern van zijn functie. Wat verder opvalt is dat, waar u stelt dat u de enige sociale leider was binnen uw gemeenschap ((...), 18), uw echtgenote verklaart dat er binnen uw gemeenschap veel sociale leiders zijn en dat ze er geen getal op kan plakken ((...), 5). Moest u werkelijk de enige persoon geweest zijn die actief was als sociale leider in jullie gemeenschap dan is dat iets dat uw echtgenote zonder twijfel zou moeten weten hebben. U stelt verder dat u hulp heeft gezocht bij de politie en bij het parket. Opvallend is echter dat u in uw relaas geen melding maakt van de speciale beschermingsprocedure die Colombia heeft voor sociale leiders. Sociale leiders kunnen immers bijzondere bescherming aanvragen bij de Unidad Nacional de Protección (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Dat u deze eenheid en procedure onvermeld laat doet de wenkbrouwen fronsen, gezien dit onder sociale leiders bekend moet zijn en bovendien verwacht mag worden dat u alle mogelijkheden tot nationale hulp en bescherming heeft onderzocht en/of dat de politie u naar deze instantie zou hebben doorverwezen. Opmerkelijk is hierbij ook dat uw vader zelf politieagent was, u uw problemen met hem besproken heeft en u ook geen melding maakt van het feit dat hij deze mogelijkheid heeft aangebracht ((...), 19). En ook uw zus, in wiens huis u enkele maanden woonde en die nota bene advocate is ((...), 6), zou u naar deze instantie en procedure geleid kunnen hebben. Al deze redenen zorgen ervoor dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Colombia actief was als een sociaal leider.

Daarnaast maakt u ook niet aannemelijk dat u te vrezen heeft voor uw leven omdat u meegewerkt heeft aan het project met de veiligheidscamera's in Kennedy.

U verklaart dat u, door het bekijken van de camerabeelden, ontdekte dat de politiediensten betrokken waren bij de drugshandel en dat u hiervan aangifte bent gaan doen. De toegang tot de beelden van de veiligheidscamera's was, volgens uw verklaringen, strikt gelimiteerd tot één politieagent van commissariaat 33. Dat u desondanks deze bescherming van de camerabeelden de inhoud ervan heeft kunnen zien is zeer te betwijfelen. Uw bewering dat u toegang had omdat u de camera's nakeek op hun functioneren is weinig geloofwaardig. Dat de politie, die de camerabeelden beheerde, onder het oog van hun eigen camera's samenwerkte met drugshandelaars is dat evenmin. Dat zij geredeneerd zouden hebben dat de camera's niet op blinde punten zouden staan ((...), 17) is helemaal bij de haren getrokken, gezien dit net de plaatsen zijn die moeten gesurveilleerd worden en dat tevens verwacht kan worden dat de politiezone wel degelijk weet waar de camera's die ze zelf in beheer hebben gepositioneerd zijn. Bovendien geeft u de feiten steeds op andere wijze weer. Zo stelt u bij de DVZ dat u op de camerabeelden zag dat de politiediensten betrokken waren bij drugshandel en dat u hiervan aangifte bent gaan doen bij het parket en dat nadien uw problemen begonnen, nl. dreigbrieven, dreigtelefoons en -smsjes (vragenlijst DVZ, vraag 4), hetgeen u ook herhaalde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS: "...wanneer ik dit doe dan merk ik dat op en doe ik aangifte en nadien volgt dreigtelefontje en smsbericht en dan moest ik naar het parket..." ((...), 17-19). Ook uw echtgenote geeft deze versie van de feiten weer ((...), 6). Echter stelt u op andere momenten tijdens het persoonlijk onderhoud dat u eerst werd bedreigd en daarna pas naar het commissariaat en parket stapte ((...), 16). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd en gevraagd wordt naar de correcte gang

van zaken bevestigt u dat er verwarring is en maakt u duidelijk dat u eerst bedreigd werd en dat u daarna aangifte bent gaan doen bij politie en parket (...), 19). Hiermee heldert u echter de situatie niet op, want als u gevraagd wordt naar de aangifte die u gedaan heeft van de samenwerking tussen de politie en de bendes zegt u dat u dat deed op 28 november en situeert u deze aangifte dus na het ontvangen van de dreigsm's'en van 27 november. Deze uitspraak blijft onverenigbaar met uw verklaringen en die van uw echtgenote dat u eerst aangifte deed van de samenwerking van de politie met de bendes en dat nadien uw problemen begonnen. Wanneer u voor de tweede keer op deze onverenigbaarheid wordt gewezen geeft u een totaal nietszeggend antwoord (...), 20) Dat u, als universitair geschoold ingenieur, niet in staat bent om over deze gebeurtenissen heldere verklaringen af te leggen en ze consistent in dezelfde chronologische volgorde te plaatsen is zeer negatief voor uw geloofwaardigheid. U verklaart dat jullie op 27 november 2018, na de bedreiging aan het adres van jullie dochter, beslist hebben dat het nodig was om Colombia te verlaten. Jullie vertrekken kort hierna, op 30 november 2018, op vakantie naar de Dominicaanse Republiek. Jullie keren op 6 december 2018 echter terug naar Colombia, meer bepaald naar jullie eigen woning. Moesten jullie daadwerkelijk een reële vrees koesteren dan is dit gedrag hiermee compleet onverenigbaar. U keert immers vanuit een veilige plaats terug naar de plaats waar u vervolging vreest. U stelt dat u op dit moment nog niet voldoende geld had om definitief te vertrekken en dat u niet naar een ander Latijns- Amerikaans land wou omdat daar dezelfde cultuur heerst en u daar niet veilig zou zijn. Dat laatste argument is volledig hypothetisch en kan niet verantwoorden dat u terugkeert naar een plaats waarvan u stelt dat u daadwerkelijk gevaar loopt. Dat u niet voldoende geld had is een praktisch probleem dat op andere manieren had kunnen opgelost worden. Om geld te lenen van een vriendin, zoals uw echtgenote heeft gedaan, moet u zich niet in het land bevinden en u en uw echtgenote hebben verschillende familieleden die zouden kunnen geholpen hebben om uw wagen te verkopen (...), 20). Dit waren immers jullie twee geldbronnen.

U verklaarde dat jullie, na jullie terugkeer uit de Dominicaanse Republiek uit angst voor jullie leven zijn ondergedoken en jullie het huis niet meer uitkwamen (...), 19). Dat u in januari 2019 dan toch zelf terugkeert naar Bogota om uw wagen te verkopen is er eigenaardig (...), 4). U had ook de hulp kunnen inroepen van uw familie bijvoorbeeld. Uw vader, die zelf in Kennedy woont, is u immers ook ter hulp geschoten bij het leeghalen van jullie appartement (...), 5-6). Ook hebben jullie vijf dagen voor jullie vertrek uit Colombia beslist om het huis opnieuw te verlaten om in het huwelijk te treden. Als reden hiervoor geeft u op dat jullie onderzoek hebben gedaan en dat dit beter zou zijn met het oog op gezinshereniging (...), 5). Deze manier van denken en handelen strookt niet met het gedrag van iemand die zijn stad en land ontvlucht uit vrees voor vervolging. Als jullie daadwerkelijk vreesden voor jullie leven mag verwacht worden dat jullie je schuil hielden tot het moment dat jullie uit het land konden vertrekken en niet vanuit opportunistische redenen zaken gaan afhandelen in Bogota.

De vraag of er nog dingen gebeurden toen jullie bij uw zus in Mosquera waren of nadien, na jullie vertrek uit Colombia, beantwoordt u met te zeggen dat jullie het contact met iedereen verbroken hebben (...), 21). Nochtans heeft u nog steeds contact met uw familie en heeft u uw sociale mediaprofielen niet afgesloten zodat mensen u nog steeds kunnen contacteren, wat ook effectief gebeurt (...), 6-7). Verder geeft u ook aan dat u met een sociale leider contact heeft opgenomen om u nog documenten te bezorgen (...), 14). Moest u daadwerkelijk worden gezocht in Colombia dan mag verwacht worden dat u dit via uw familie of uw sociale mediakanalen zou hebben vernomen. Dit gebeurde klaarblijkelijk niet, hetgeen er opnieuw op wijst dat u niet wordt gezocht en dat uw asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

De documenten die u hebt neergelegd kunnen deze conclusie niet ombuigen. Uw identiteitsdocumenten, huwelijksakte, boardingspas, hotelbooking, certificaten van opleidingen en vorige jobs hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het document opgesteld door Luis Ricardo Pardo Salinas dd. 8 februari 2019 bevestigt volgens u dat u sociaal leider was. Dit document is echter opgesteld op uw vraag met vermelding van wat er in moest staan (...), 12). Zulk gesolliciteerd document heeft bijgevolg weinig bewijswaarde. Verder legt u foto's neer waar u op staat afgebeeld met sociale leiders en gemeenteraadsleden, sommige ervan zijn volgens uw verklaringen vermoord. Hierover kan opgemerkt worden dat het loutere feit dat u deze mensen persoonlijk of binnen een professionele context kent dit niet wilt zeggen dat u persoonlijk een doelwit zou vormen. Uw verklaringen hierover zijn immers niet geloofwaardig. De documenten met informatie over het aantal diefstallen en het aantal moorden op sociale leiders hebben niet op u persoonlijk betrekking. De foto waarop u afgebeeld staat terwijl u uitleg of een presentatie geeft kan enkel uw verklaring ondersteunen dat u instond voor de installatie van de veiligheidscamera's, hetgeen het CGVS in deze ook niet betwist. Aan het voorgelegde dreigpamflet, dat afkomstig zou zijn vanwege de Aguilas Negra, kan evenmin veel bewijswaarde worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de

mogelijkheid verkeert om een dergelijke tekst te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Ditzelfde kan gesteld worden over de prints van de dreigberichtjes die u op uw telefoon zou ontvangen hebben. Ook de documenten over uw aangifte bij de fiscalia en de consultatie van uw dossier zijn geenszins in staat om uw asielmotieven aannemelijk te maken. Naast het feit dat een aangifte een loutere weergave is van uw eigen verklaringen en dus niet gezien kan worden als een objectieve bevestiging van uw problemen, bevatten deze documenten geen enkele verwijzing naar de door u genoemde problemen. Het gegeven dat u lid was van een politieke partij bewijst uw asielmotieven evenmin.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De

bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (...) verklaart geboren te zijn in Bogota, Colombia en de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U huwde op 5 februari 2019 met (...) (19/13745). Jullie hebben samen een dochter, geboren op 5

augustus 2013 te Bogota. U heeft ook nog een dochter uit een vorige relatie, die momenteel in Colombia woont.

Gezien de motieven van uw verzoek om internationale bescherming gebaseerd zijn op dezelfde feiten als waarop uw echtgenoot zijn verzoek heeft gebaseerd wordt er naar de beslissing die genomen werd naar zijn dossier verwezen.

U, (...), verklaart geboren te zijn in Bogota, Colombia en de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U huwde op 5 februari 2019 met (...), (19/13745B). Jullie hebben samen een dochter, geboren op 5 augustus 2013 te Bogota. Uw echtgenote heeft ook nog een dochter uit een vorige relatie.

U studeerde aan de militaire school, waar u in 2012 afstudeerde als ingenieur in de telecommunicatie. Vervolgens studeerde u nog één jaar aan de universiteit Minito de Dios waar u een certificaat behaalde van specialist in projectbeheer.

U werkte sinds 2012 tot 2018 in de telecommunicatiesector. Zo werkte u in de periode 2012 tot 2014 als uitzendkracht van Activos voor de staatsonderneming ETB in de functie van ingenieur. Vervolgens werkte u bij Colvatel als ingenieur. Daarna trad u in dienst bij Panasonic als ingenieur voorverkoop en later als verkoop supervisor. U werkte bij Panasonic tot september 2018.

Sinds 2015 was u lid van de politieke partij Polo Democratico. Sinds 2018 legde u zich toe op het werk binnen de partij, u wou zich kandidaat stellen voor de gemeenteraadsverkiezingen van 2019. Op 1 februari 2018 verklaard u te zijn benoemd als sociaal leider. Vanaf april 2018 tot oktober 2018 hield u zich bezig met een project rond een veiligheidscordon in de Kennedy lokaliteit binnen Bogota. Om de veiligheid te verhogen werden er in die buurt camera's geïnstalleerd, die beheerd worden door het politiecommissariaat 033. U stond in voor de installatie en het onderhoud van de camera's. Door de beelden van de camera te bekijken kwam u te weten dat de politie samenwerkte met criminele bendes. U ging hiervan aangifte doen. Op 27 november 2018 ontving u sms'en waarin u en uw familie bedreigd werden. Hierdoor beslisten jullie dat het nodig was om uit Colombia te vertrekken. Op 28 november 2018 wou u aangifte doen bij de politie, commissariaat 033. Op 29 november 2018 ging u naar het parket, die uw aangifte pas na aandringen wilde noteren.

Op 30 november 2018 vertrok u op vakantie naar de Dominicaanse Republiek samen met uw echtgenote. Jullie keerden terug op 6 december 2018. Bij terugkomst vertelde jullie buur dat er in jullie afwezigheid mensen naar jullie zijn komen vragen en dat er pamfletten werden uitgedeeld waarin uw naam werd vermeld, net als het feit dat u een doelwit was van de groepering Aguilas Negra. Hierop vertrokken jullie op 7 december 2018 naar uw zus die in Mosquera woonde. U keerde twee maal terug naar Bogota, eenmaal om uw wagen te verkopen en eenmaal om in het huwelijk te treden. Dit laatste was op 5 februari 2019. Op 10 februari 2019 vertrokken jullie uit Colombia.

Op 11 februari 2019 kwamen jullie België binnen, waar jullie op 15 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden. U stelt bij terugkeer naar Colombia te vrezen voor jullie leven omdat de bende Aguilas Negra jullie wilt vermoorden.

Ter staving van uw verzoek legde u voor u en uw echtgenote volgende identiteitsdocumenten neer: een paspoort, identiteitsdocument en extract uit het geboorteregister. Van uw dochter legde u een extract uit het geboorteregister neer. Verder legde u volgende documenten neer: uw huwelijksakte, twee certificaten m.b.t. uw studies, drie certificaten m.b.t. uw tewerkstelling, een certificaat dat u sociaal leider was, een bevestiging van uw lidmaatschap bij de PDA, drie foto's, twee nieuwsartikelen, een print screen van een kaartje met het aantal diefstallen, een kaart van Colombia met het aantal moorden op sociale leiders, een pamflet opgesteld door Aguilas Negra, jullie boardingpassen, een hotelreservatie in Brussel, een bewijs van een registratie van een klacht, een bevestiging van een consultatie van een dossier, dreigberichten gekregen op telefoon, en een certificaat van tewerkstelling van uw echtgenote.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat betreft de motieven van uw beslissing wordt er eveneens verwezen naar de beslissing genomen t.a.v. uw echtgenoot.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

In de eerste plaats stelt het CGVS vast dat, hoewel u zich positioneert als een sociaal leider, dit niet tot uiting komt in de verklaringen van u en uw echtgenote. Hoewel er geen strikte definitie is van de term sociaal leider, wordt er met deze term verwezen naar voorvechters van mensenrechten en personen die zich op structurele wijze inzetten als verdediger van de belangen van zijn of haar gemeenschap. U zelf verwoordt het als volgt: “een sociaal leider kijkt naar wat een gemeenschap nodig heeft, wat gebreken zijn, hoe deze te laten afnemen en wat er nodig is om gemeenschap te laten groeien. Een sociaal leider is de woordvoerder van een gemeenschap “((...), 9). Wanneer u het heeft over uw werk als sociaal leider en de problemen die het voor u teweeg bracht verwijst u echter enkel en alleen naar het project waarbij u verantwoordelijk was voor het plaatsen en de onderhoud van veiligheidscamera's binnen de lokaliteit Kennedy. Verder dan de installatie en het onderhoud van deze camera's gingen uw taken niet. Zo stelt u over uw takenpakket dat u alles configureerde en realiseerde tot de kleinste kabel en dat u enkel de installatie heeft gedaan en dat de rest voor de politie is ((...), 17- 18). Andere projecten in en voor de gemeenschap waarvan u stelt sociaal leider geweest te zijn haalt u niet aan. Wanneer uw echtgenote wordt gevraagd welke taken u op zich nam als sociaal leider verklaart ze dat u zich enkel bezig hield met het technologische gedeelte van het plaatsen van camera's ((...), 5-6). Het plaatsen van veiligheidscamera's kan bezwaarlijk worden gezien als een vorm van sociaal leiderschap. En hoewel u stelt sociaal leider geweest te zijn binnen uw gemeenschap strookt uw gedrag na de vermeende bedreigingen aan uw adres niet met wat verwacht kan worden van een sociaal leider. Zo heeft u na de bedreigingen niets naar uw gemeenschap gecommuniceerd en bent u gewoon ondergedoken. U verklaart dat u voor uw eigen leven koos en niemand ging benaderen of opbellen ((...), 19). Deze houding is niet wat van een sociaal leider kan verwacht worden, zorg en betrokkenheid t.a.v. de gemeenschap die hij vertegenwoordigt is immers de kern van zijn functie. Wat verder opvalt is dat, waar u stelt dat u de enige sociale leider was binnen uw gemeenschap ((...), 18), uw echtgenote verklaart dat er binnen uw gemeenschap veel sociale leiders zijn en dat ze er geen getal op kan plakken ((...), 5). Moest u werkelijk de enige persoon geweest zijn die actief was als sociale leider in jullie gemeenschap dan is dat iets dat uw echtgenote zonder twijfel zou moeten weten hebben. U stelt verder dat u hulp heeft gezocht bij de politie en bij het parket. Opvallend is echter dat u in uw relaas geen melding maakt van de speciale beschermingsprocedure die Colombia heeft voor sociale leiders. Sociale leiders kunnen immers bijzondere bescherming aanvragen bij de Unidad Nacional de Protección (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Dat u deze eenheid en procedure onvermeld laat doet de wenkbrouwen fronsen, gezien dit onder sociale leiders bekend moet zijn en bovendien verwacht mag worden dat u alle mogelijkheden tot nationale hulp en bescherming heeft onderzocht en/of dat de politie u naar deze instantie zou hebben doorverwezen. Opmerkelijk is hierbij ook dat uw vader zelf politieagent was, u uw problemen met hem besproken heeft en u ook geen melding maakt van het feit dat hij deze mogelijkheid heeft aangebracht ((...), 19). En ook uw zus, in wiens huis u enkele maanden woonde en die nota bene advocate is ((...), 6), zou u naar deze instantie en procedure geleid kunnen hebben. Al deze redenen zorgen ervoor dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Colombia actief was als een sociaal leider.

Daarnaast maakt u ook niet aannemelijk dat u te vrezen heeft voor uw leven omdat u meegewerkt heeft aan het project met de veiligheidscamera's in Kennedy. U verklaart dat u, door het bekijken van de camerabeelden, ontdekte dat de politiediensten betrokken waren bij de drugshandel en dat u hiervan aangifte bent gaan doen. De toegang tot de beelden van de veiligheidscamera's was, volgens uw verklaringen, strikt gelimiteerd tot één politieagent van commissariaat 33. Dat u desondanks deze bescherming van de camerabeelden de inhoud ervan heeft kunnen zien is zeer te betwijfelen. Uw bewering dat u toegang had omdat u de camera's nakeek op hun functioneren is weinig geloofwaardig. Dat de politie, die de camerabeelden beheerde, onder het oog van hun eigen camera's samenwerkte met drugshandelaars is dat evenmin. Dat zij geredeneerd zouden hebben dat de camera's niet op blinde punten zouden staan ((...), 17) is helemaal bij de haren getrokken, gezien dit net de plaatsen zijn die moeten gesurveilleerd worden en dat tevens verwacht kan worden dat de politiezone wel degelijk weet waar de camera's die ze zelf in beheer hebben gepositioneerd zijn. Bovendien geeft u de feiten steeds op andere wijze weer. Zo stelt u bij de DVZ dat u op de camerabeelden zag dat de politiediensten betrokken waren bij drugshandel en dat u hiervan aangifte bent gaan doen bij het parket en dat nadien uw problemen begonnen, nl. dreigbrieven, dreig telefoons en -smsjes (vragenlijst DVZ, vraag 4), hetgeen u ook herhaalde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS: "...wanneer ik dit doe dan merk ik dat op en doe ik aangifte en nadien volgt dreig telefoontje en sms bericht en dan moest ik naar het parket..." ((...), 17-19). Ook uw echtgenote geeft deze versie van de feiten weer ((...), 6). Echter stelt u op andere momenten tijdens het persoonlijk onderhoud dat u eerst werd bedreigd en daarna pas naar het commissariaat en parket stapte ((...), 16). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd en gevraagd wordt naar de correcte gang van zaken bevestigt u dat er verwarring is en maakt u duidelijk dat u eerst bedreigd werd en dat u daarna aangifte bent gaan doen bij politie en parket ((...), 19). Hiermee heldert u echter de situatie niet op, want als u gevraagd wordt naar de aangifte die u gedaan heeft van de samenwerking tussen de politie en de bendes zegt u dat u dat deed op 28 november en situeert u deze aangifte dus na het ontvangen van de dreig sms'en van 27 november. Deze uitspraak blijft onverenigbaar met uw verklaringen en die van uw echtgenote dat u eerst aangifte deed van de samenwerking van de politie met de bendes en dat nadien uw problemen begonnen. Wanneer u voor de tweede keer op deze onverenigbaarheid wordt gewezen geeft u een totaal nietszeggend antwoord ((...), 20) Dat u, als universitair geschoold ingenieur, niet in staat bent om over deze gebeurtenissen heldere verklaringen af te leggen en ze consistent in dezelfde chronologische volgorde te plaatsen is zeer negatief voor uw geloofwaardigheid.

U verklaart dat jullie op 27 november 2018, na de bedreiging aan het adres van jullie dochter, beslist hebben dat het nodig was om Colombia te verlaten. Jullie vertrekken kort hierna, op 30 november 2018, op vakantie naar de Dominicaanse Republiek. Jullie keren op 6 december 2018 echter terug naar Colombia, meer bepaald naar jullie eigen woning. Moesten jullie daadwerkelijk een reële vrees koesteren dan is dit gedrag hiermee compleet onverenigbaar. U keert immers vanuit een veilige plaats terug naar de plaats waar u vervolging vreest. U stelt dat u op dit moment nog niet voldoende geld had om definitief te vertrekken en dat u niet naar een ander Latijns- Amerikaans land wou omdat daar dezelfde cultuur heerst en u daar niet veilig zou zijn. Dat laatste argument is volledig hypothetisch en kan niet verantwoorden dat u terugkeert naar een plaats waarvan u stelt dat u daadwerkelijk gevaar loopt. Dat u niet voldoende geld had is een praktisch probleem dat op andere manieren had kunnen opgelost worden. Om geld te lenen van een vriendin, zoals uw echtgenote heeft gedaan, moet u zich niet in het land bevinden en u en uw echtgenote hebben verschillende familieleden die zouden kunnen geholpen hebben om uw wagen te verkopen ((...), 20). Dit waren immers jullie twee geldbronnen.

U verklaarde dat jullie, na jullie terugkeer uit de Dominicaanse Republiek uit angst voor jullie leven zijn ondergedoken en jullie het huis niet meer uitkwamen ((...), 19). Dat u in januari 2019 dan toch zelf terugkeert naar Bogota om uw wagen te verkopen is er eigenaardig ((...), 4). U had ook de hulp kunnen inroepen van uw familie bijvoorbeeld. Uw vader, die zelf in Kennedy woont, is u immers ook ter hulp geschoten bij het leeghalen van jullie appartement ((...), 5-6). Ook hebben jullie vijf dagen voor jullie vertrek uit Colombia beslist om het huis opnieuw te verlaten om in het huwelijk te treden. Als reden hiervoor geeft u op dat jullie onderzoek hebben gedaan en dat dit beter zou zijn met het oog op gezinshereniging ((...), 5). Deze manier van denken en handelen strookt niet met het gedrag van iemand die zijn stad en land ontvlucht uit vrees voor vervolging. Als jullie daadwerkelijk vreesden voor jullie leven mag verwacht worden dat jullie je schuil hielden tot het moment dat jullie uit het land konden vertrekken en niet vanuit opportunistische redenen zaken gaan afhandelen in Bogota.

De vraag of er nog dingen gebeurden toen jullie bij uw zus in Mosquera waren of nadien, na jullie vertrek uit Colombia, beantwoordt u met te zeggen dat jullie het contact met iedereen verbroken hebben

((...), 21). Nochtans heeft u nog steeds contact met uw familie en heeft u uw sociale mediaprofielen niet afgesloten zodat mensen u nog steeds kunnen contacteren, wat ook effectief gebeurt ((...), 6-7). Verder geeft u ook aan dat u met een sociale leider contact heeft opgenomen om u nog documenten te bezorgen ((...), 14). Moest u daadwerkelijk worden gezocht in Colombia dan mag verwacht worden dat u dit via uw familie of uw sociale mediakanalen zou hebben vernomen. Dit gebeurde klaarblijkelijk niet, hetgeen er opnieuw op wijst dat u niet wordt gezocht en dat uw asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

De documenten die u hebt neergelegd kunnen deze conclusie niet ombuigen. Uw identiteitsdocumenten, huwelijksakte, boardingspas, hotelbooking, certificaten van opleidingen en vorige jobs hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het document opgesteld door Luis Ricardo Pardo Salinas dd. 8 februari 2019 bevestigt volgens u dat u sociaal leider was. Dit document is echter opgesteld op uw vraag met vermelding van wat er in moest staan ((...), 12). Zulk gesolliciteerd document heeft bijgevolg weinig bewijswaarde. Verder legt u foto's neer waar u op staat afgebeeld met sociale leiders en gemeenteraadsleden, sommige ervan zijn volgens uw verklaringen vermoord. Hierover kan opgemerkt worden dat het loutere feit dat u deze mensen persoonlijk of binnen een professionele context kent dit niet wilt zeggen dat u persoonlijk een doelwit zou vormen. Uw verklaringen hierover zijn immers niet geloofwaardig. De documenten met informatie over het aantal diefstallen en het aantal moorden op sociale leiders hebben niet op u persoonlijk betrekking. De foto waarop u afgebeeld staat terwijl u uitleg of een presentatie geeft kan enkel uw verklaring ondersteunen dat u instond voor de installatie van de veiligheidscamera's, hetgeen het CGVS in deze ook niet betwist. Aan het voorgelegde dreigpamflet, dat afkomstig zou zijn vanwege de Aguilas Negra, kan evenmin veel bewijswaarde worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om een dergelijke tekst te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Ditzelfde kan gesteld worden over de prints van de dreigberichtjes die u op uw telefoon zou ontvangen hebben. Ook de documenten over uw aangifte bij de fiscalia en de consultatie van uw dossier zijn geenszins in staat om uw asielmotieven aannemelijk te maken. Naast het feit dat een aangifte een loutere weergave is van uw eigen verklaringen en dus niet gezien kan worden als een objectieve bevestiging van uw problemen, bevatten deze documenten geen enkele verwijzing naar de door u genoemde problemen. Het gegeven dat u lid was van een politieke partij bewijst uw asielmotieven evenmin.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van

dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan hun asielrelaas.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

In de eerste plaats stelt het CGVS vast dat, hoewel u zich positioneert als een sociaal leider, dit niet tot uiting komt in de verklaringen van u en uw echtgenote. Hoewel er geen strikte definitie is van de term sociaal leider, wordt er met deze term verwezen naar voorvechters van mensenrechten en personen die zich op structurele wijze inzetten als verdediger van de belangen van zijn of haar gemeenschap. U zelf verwoordt het als volgt: “een sociaal leider kijkt naar wat een gemeenschap nodig heeft, wat gebreken zijn, hoe deze te laten afnemen en wat er nodig is om gemeenschap te laten groeien. Een sociaal leider is de woordvoerder van een gemeenschap “((...), 9). Wanneer u het heeft over uw werk als sociaal leider en de problemen die het voor u teweeg bracht verwijst u echter enkel en alleen naar het project waarbij u verantwoordelijk was voor het plaatsen en de onderhoud van veiligheidscamera's binnen de lokaliteit Kennedy. Verder dan de installatie en het onderhoud van deze camera's gingen uw taken niet. Zo stelt u over uw takenpakket dat u alles configureerde en realiseerde tot de kleinste kabel en dat u enkel de installatie heeft gedaan en dat de rest voor de politie is ((...), 17- 18). Andere projecten in en voor de gemeenschap waarvan u stelt sociaal leider geweest te zijn haalt u niet aan. Wanneer uw echtgenote wordt gevraagd welke taken u op zich nam als sociaal leider verklaart ze dat u zich enkel bezig hield met het technologische gedeelte van het plaatsen van camera's ((...), 5-6). Het plaatsen van veiligheidscamera's kan bezwaarlijk worden gezien als een vorm van sociaal leiderschap. En hoewel u

stelt sociaal leider geweest te zijn binnen uw gemeenschap strookt uw gedrag na de vermeende bedreigingen aan uw adres niet met wat verwacht kan worden van een sociaal leider. Zo heeft u na de bedreigingen niets naar uw gemeenschap gecommuniceerd en bent u gewoon ondergedoken. U verklaart dat u voor uw eigen leven koos en niemand ging benaderen of opbellen ((...), 19). Deze houding is niet wat van een sociaal leider kan verwacht worden, zorg en betrokkenheid t.a.v. de gemeenschap die hij vertegenwoordigt is immers de kern van zijn functie. Wat verder opvalt is dat, waar u stelt dat u de enige sociale leider was binnen uw gemeenschap ((...), 18), uw echtgenote verklaart dat er binnen uw gemeenschap veel sociale leiders zijn en dat ze er geen getal op kan plakken ((...), 5). Moest u werkelijk de enige persoon geweest zijn die actief was als sociale leider in jullie gemeenschap dan is dat iets dat uw echtgenote zonder twijfel zou moeten weten hebben. U stelt verder dat u hulp heeft gezocht bij de politie en bij het parket. Opvallend is echter dat u in uw relaas geen melding maakt van de speciale beschermingsprocedure die Colombia heeft voor sociale leiders. Sociale leiders kunnen immers bijzondere bescherming aanvragen bij de Unidad Nacional de Protección (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Dat u deze eenheid en procedure onvermeld laat doet de wenkbrouwen fronsen, gezien dit onder sociale leiders bekend moet zijn en bovendien verwacht mag worden dat u alle mogelijkheden tot nationale hulp en bescherming heeft onderzocht en/of dat de politie u naar deze instantie zou hebben doorverwezen. Opmerkelijk is hierbij ook dat uw vader zelf politieagent was, u uw problemen met hem besproken heeft en u ook geen melding maakt van het feit dat hij deze mogelijkheid heeft aangebracht ((...), 19). En ook uw zus, in wiens huis u enkele maanden woonde en die nota bene advocate is ((...), 6), zou u naar deze instantie en procedure geleid kunnen hebben. Al deze redenen zorgen ervoor dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Colombia actief was als een sociaal leider.

Daarnaast maakt u ook niet aannemelijk dat u te vrezen heeft voor uw leven omdat u meegewerkt heeft aan het project met de veiligheidscamera's in Kennedy.

U verklaart dat u, door het bekijken van de camerabeelden, ontdekte dat de politiediensten betrokken waren bij de drugshandel en dat u hiervan aangifte bent gaan doen. De toegang tot de beelden van de veiligheidscamera's was, volgens uw verklaringen, strikt gelimiteerd tot één politieagent van commissariaat 33. (...)

Bovendien geeft u de feiten steeds op andere wijze weer. Zo stelt u bij de DVZ dat u op de camerabeelden zag dat de politiediensten betrokken waren bij drugshandel en dat u hiervan aangifte bent gaan doen bij het parket en dat nadien uw problemen begonnen, nl. dreigbrieven, dreigtelefoons en -smsjes (vragenlijst DVZ, vraag 4), hetgeen u ook herhaalde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS: "...wanneer ik dit doe dan merk ik dat op en doe ik aangifte en nadien volgt dreigtelefontje en smsbericht en dan moest ik naar het parket..." ((...), 17-19). Ook uw echtgenote geeft deze versie van de feiten weer ((...), 6). Echter stelt u op andere momenten tijdens het persoonlijk onderhoud dat u eerst werd bedreigd en daarna pas naar het commissariaat en parket stapte ((...), 16). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd en gevraagd wordt naar de correcte gang van zaken bevestigt u dat er verwarring is en maakt u duidelijk dat u eerst bedreigd werd en dat u daarna aangifte bent gaan doen bij politie en parket ((...), 19). Hiermee heldert u echter de situatie niet op, want als u gevraagd wordt naar de aangifte die u gedaan heeft van de samenwerking tussen de politie en de bendes zegt u dat u dat deed op 28 november en situeert u deze aangifte dus na het ontvangen van de dreigsms'en van 27 november. Deze uitspraak blijft onverenigbaar met uw verklaringen en die van uw echtgenote dat u eerst aangifte deed van de samenwerking van de politie met de bendes en dat nadien uw problemen begonnen. Wanneer u voor de tweede keer op deze onverenigbaarheid wordt gewezen geeft u een totaal nietszeggend antwoord ((...), 20) Dat u, als universitair geschoold ingenieur, niet in staat bent om over deze gebeurtenissen heldere verklaringen af te leggen en ze consistent in dezelfde chronologische volgorde te plaatsen is zeer negatief voor uw geloofwaardigheid. U verklaart dat jullie op 27 november 2018, na de bedreiging aan het adres van jullie dochter, beslist hebben dat het nodig was om Colombia te verlaten. Jullie vertrekken kort hierna, op 30 november 2018, op vakantie naar de Dominicaanse Republiek. Jullie keren op 6 december 2018 echter terug naar Colombia, meer bepaald naar jullie eigen woning. Moesten jullie daadwerkelijk een reële vrees koesteren dan is dit gedrag hiermee compleet onverenigbaar. U keert immers vanuit een veilige plaats terug naar de plaats waar u vervolging vreest. U stelt dat u op dit moment nog niet voldoende geld had om definitief te vertrekken en dat u niet naar een ander Latijns- Amerikaans land wou omdat daar dezelfde cultuur heerst en u daar niet veilig zou zijn. Dat laatste argument is volledig hypothetisch en kan niet verantwoorden dat u terugkeert naar een plaats waarvan u stelt dat u daadwerkelijk gevaar loopt. Dat u niet voldoende geld had is een praktisch probleem dat op andere manieren had kunnen opgelost worden. Om geld te lenen van een vriendin, zoals uw echtgenote heeft gedaan, moet u zich niet in het land bevinden en u en uw

echtgenote hebben verschillende familieleden die zouden kunnen geholpen hebben om uw wagen te verkopen ((...), 20). Dit waren immers jullie twee geldbronnen.

U verklaarde dat jullie, na jullie terugkeer uit de Dominicaanse Republiek uit angst voor jullie leven zijn ondergedoken en jullie het huis niet meer uitkwamen ((...), 19). Dat u in januari 2019 dan toch zelf terugkeert naar Bogota om uw wagen te verkopen is er eigenaardig ((...), 4). U had ook de hulp kunnen inroepen van uw familie bijvoorbeeld. Uw vader, die zelf in Kennedy woont, is u immers ook ter hulp geschoten bij het leeghalen van jullie appartement ((...), 5-6). Ook hebben jullie vijf dagen voor jullie vertrek uit Colombia beslist om het huis opnieuw te verlaten om in het huwelijk te treden. Als reden hiervoor geeft u op dat jullie onderzoek hebben gedaan en dat dit beter zou zijn met het oog op gezinshereniging ((...), 5). Deze manier van denken en handelen strookt niet met het gedrag van iemand die zijn stad en land ontvlucht uit vrees voor vervolging. Als jullie daadwerkelijk vreesden voor jullie leven mag verwacht worden dat jullie je schuil hielden tot het moment dat jullie uit het land konden vertrekken en niet vanuit opportunistische redenen zaken gaan afhandelen in Bogota.

De vraag of er nog dingen gebeurden toen jullie bij uw zus in Mosquera waren of nadien, na jullie vertrek uit Colombia, beantwoordt u met te zeggen dat jullie het contact met iedereen verbroken hebben ((...), 21). Nochtans heeft u nog steeds contact met uw familie en heeft u uw sociale mediaprofielen niet afgesloten zodat mensen u nog steeds kunnen contacteren, wat ook effectief gebeurt ((...), 6-7). Verder geeft u ook aan dat u met een sociale leider contact heeft opgenomen om u nog documenten te bezorgen ((...), 14). Moest u daadwerkelijk worden gezocht in Colombia dan mag verwacht worden dat u dit via uw familie of uw sociale mediakanalen zou hebben vernomen. Dit gebeurde klaarblijkelijk niet, hetgeen er opnieuw op wijst dat u niet wordt gezocht en dat uw asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

De documenten die u hebt neergelegd kunnen deze conclusie niet ombuigen. Uw identiteitsdocumenten, huwelijksakte, boardingspas, hotelbooking, certificaten van opleidingen en vorige jobs hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het document opgesteld door Luis Ricardo Pardo Salinas dd. 8 februari 2019 bevestigt volgens u dat u sociaal leider was. Dit document is echter opgesteld op uw vraag met vermelding van wat er in moest staan ((...), 12). Zulk gesolliciteerd document heeft bijgevolg weinig bewijswaarde. Verder legt u foto's neer waar u op staat afgebeeld met sociale leiders en gemeenteraadsleden, sommige ervan zijn volgens uw verklaringen vermoord. Hierover kan opgemerkt worden dat het loutere feit dat u deze mensen persoonlijk of binnen een professionele context kent dit niet wilt zeggen dat u persoonlijk een doelwit zou vormen. Uw verklaringen hierover zijn immers niet geloofwaardig. De documenten met informatie over het aantal diefstallen en het aantal moorden op sociale leiders hebben niet op u persoonlijk betrekking. De foto waarop u afgebeeld staat terwijl u uitleg of een presentatie geeft kan enkel uw verklaring ondersteunen dat u instond voor de installatie van de veiligheidscamera's, hetgeen het CGVS in deze ook niet betwist. Aan het voorgelegde dreigpamflet, dat afkomstig zou zijn vanwege de Aguilas Negra, kan evenmin veel bewijswaarde worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om een dergelijke tekst te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Ditzelfde kan gesteld worden over de prints van de dreigberichtjes die u op uw telefoon zou ontvangen hebben. Ook de documenten over uw aangifte bij de fiscalia en de consultatie van uw dossier zijn geenszins in staat om uw asielmotieven aannemelijk te maken. Naast het feit dat een aangifte een loutere weergave is van uw eigen verklaringen en dus niet gezien kan worden als een objectieve bevestiging van uw problemen, bevatten deze documenten geen enkele verwijzing naar de door u genoemde problemen. Het gegeven dat u lid was van een politieke partij bewijst uw asielmotieven evenmin.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekers er in hun verzoekschrift niet in slagen om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen een ander licht te werpen. Zij komen immers niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij zich verborg omdat hij bang was en directe bedreigingen had ontvangen, dat het gevaar echt is en meerdere andere sociale leiders, die geen superhelden zijn, maar gewoon mensen bezorgd over het welzijn van hun gemeenschap en die tijd voor de gemeenschap geven, de gevolgen ervan hebben moeten dragen, herhaalt hij slechts zijn verklaringen en poneert hij enkele algemene beweringen zonder evenwel concreet afbreuk te doen aan de concrete en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen.

Ook met de algemene uiteenzetting over sociale leiders in Colombia, en de bewering dat hij als ingenieur camera's moest plaatsen om zijn gemeenschap te beschermen slaagt hij er niet in de vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen noch aannemelijk te maken dat hij als een sociale leider moet en kan worden beschouwd.

Verzoekers geven vervolgens aan dat als je een beroep wil doen op de speciale beschermingsprocedure voor sociale leiders je met het dossier van het parket moet gaan, hetgeen op het parket lag. Voorts stellen zij dat het proces lang en moeilijk is, je een afspraak moet maken en over een dossier beschikken en er controles worden uitgevoerd van het strafdossier om te besluiten dat deze instelling procedureel en weinig efficiënt is en dat de meeste sociale leiders geen beroep doen op deze instelling. Opnieuw beperken verzoekers zich tot algemene beweringen, doch slagen zij er niet in afbreuk te doen aan de algemene informatie omtrent deze beschermingsprocedure die aanwezig is in het administratief dossier. Hieruit blijkt overigens dat je niet over het gehele dossier dient te beschikken, maar dat de klacht waarin de bedreiging omschreven wordt voldoende is, samen met een op de website te vinden aanvraagformulier, fotokopie van de identiteitskaart en een certificaat waaruit blijkt dat men behoort tot een bevolkingsgroep met recht op bescherming. Bovendien kan in de informatie de beweerde controle van het strafdossier niet worden teruggevonden.

De aspecten dat het proces lang en moeilijk is, je een afspraak moet maken en over een dossier moet beschikken en er controles worden uitgevoerd van het strafdossier om te besluiten dat deze instelling procedureel en weinig efficiënt is en dat de meeste sociale leiders geen beroep doen op deze instelling, zijn niet onoverkomelijk voor wie beweert een sociale leider te zijn en daadwerkelijk voor zijn leven te vrezen.

De Raad stelt voorts dat vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, eerst alle nationale middelen op redelijke wijze dienen te zijn uitgeput. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil, inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

De Raad herinnert aan artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door "niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade". De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Verzoekers moeten aldus aannemelijk maken dat zij alle, in hun individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid hebben uitgeput, wat *in casu* niet het geval is.

Met de argumentatie dat deze procedure niet betrouwbaar is, er zelfs geen minimale bescherming is en de procedure en het gebrek aan doeltreffende en vlugge bescherming de sociale leiders ontmoedigen er een beroep op te doen beperken zij zich opnieuw tot algemene en *post factum* beweringen doch hiermee plaatsen zij de gedane concrete vaststellingen niet in een ander daglicht, noch tonen zij aan dat

de in het land van herkomst aanwezige bescherming voor sociale leiders niet doeltreffend zou zijn, noch dat zij er geen toegang toe zouden hebben.

De stelling dat zijn vader die politieagent is en zijn zus die advocate is het ook niet nuttig hebben geacht een beroep te doen op deze instelling, wijzig hier evenmin iets aan.

Vervolgens trachten verzoekers de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren door te wijzen op de korte duur van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en stellen zij dat het een samenvatting van een samenvatting betrof.

Ondanks het feit dat het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij ook daar een dermate essentieel element in zijn asielrelaas in de juiste chronologische volgorde zou vermelden.

Zo stelde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op de camerabeelden zag dat de politiediensten betrokken waren bij drugshandel en dat hij hiervan aangifte is gaan doen bij het parket en dat nadien zijn problemen begonnen, nl. dreigbrieven, dreig telefoons en -smsjes (Vragenlijst DVZ, vraag 3.4), hetgeen hij ook herhaalde tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen : *“...wanneer ik dit doe dan merk ik dat op en doe ik aangifte en nadien volgt dreigtelefoontje en smsbericht en dan moest ik naar het parket...”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Ook verzoekster geeft deze versie van de feiten weer tijdens haar persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6).

Echter stelt verzoeker op andere momenten tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij eerst werd bedreigd en daarna pas naar het commissariaat en parket stapte (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Wanneer verzoeker hiermee wordt geconfronteerd en gevraagd wordt naar de correcte gang van zaken bevestigt hij dat er verwarring is en maakt hij duidelijk dat hij eerst bedreigd werd en dat hij daarna aangifte is gaan doen bij politie en parket (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19).

Wanneer gevraagd wordt naar de aangifte die hij gedaan heeft van de samenwerking tussen de politie en de bendes zegt hij dat hij dat deed op 28 november en situeert hij deze aangifte dus na het ontvangen van de dreig sms'en van 27 november (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16), hetgeen opnieuw niet in overeenstemming is met zijn eerdere verklaringen en die van verzoekster met name dat er eerst aangifte werd gedaan van de samenwerking van de politie met de bendes en dat nadien de problemen begonnen.

De enkele verwijzing naar de korte duur van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en het citeren van zijn verklaringen die hij over het verloop van dit interview tijdens het persoonlijk onderhoud heeft afgelegd, kan deze vaststellingen dan ook geheel niet in een ander daglicht plaatsen.

De stelling dat zij slechts éénmaal naar Bogota zijn gereisd, met een auto die niet tot de familie behoorde, dat zij bij een notaris werden gebracht die zowel hun auto heeft verkocht als het burgerlijk huwelijk heeft voltrokken, zij aldus slechts één keer naar buiten gingen en deze handelingen zeer discreet hebben uitgevoerd, gaan zij voorbij aan hun concrete verklaringen. Verzoeker verklaarde immers dat hij één keer is teruggekeerd voor de verkoop van de wagen in januari en één keer voor het huwelijk in februari (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat zij deze handelingen in één keer hebben uitgevoerd en dat ze hierbij discreet zijn geweest, *quod non*, dan nog strookt een dergelijke manier van denken en handelen niet met het gedrag van iemand die zijn stad en land ontvlucht uit vrees voor vervolging. Als verzoekers daadwerkelijk vreesden voor hun leven mag verwacht worden dat zij zich schuil hielden tot het moment dat zij uit het land konden vertrekken en niet vanuit opportunistische redenen zaken te gaan afhandelen in Bogota.

Waar verzoekers aangeven dat de verwerende partij de gegrondheid en betrouwbaarheid van de neergelegde documenten in twijfel trekt en zij erop wijzen dat zij een geheel dossier hebben bezorgd met foto's van leiders die problemen hebben gehad, doen zij geen afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen met betrekking tot de neergelegde documenten.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op deze asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekers tonen ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld als volgt:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De

bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat er in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betwisten deze vaststellingen niet.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële

onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF